

- національного університету внутрішніх справ (м. Харків, 3 листопада 2017р.); за заг. ред.К.Ю. Мельника. *Харків. нац. ун-т внутр. справ*, 2017. С. 376-380.
5. Загальна декларація прав людини: Декларація ООН від 10.12.1948. Електронний ресурс: Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
 6. Костюк В.Л., Костюк Ю.В. Загальна декларація прав людини у системі джерел права соціального забезпечення: науково-теоретичний аспект / В. Л. Костюк, Ю. В. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18kvlnta.pdf>.

Ключові слова: права людини, декларація про права людини, соціальне забезпечення.
Ключевые слова: права человека, право на права человека, социальное обеспечение.
Key words: human rights, human rights declaration, social security.

ТАРАСЕНКО ВІКТОРІЯ СЕРГІЇВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри трудового права та права соціального забезпечення,
кандидат юридичних наук, доцент

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ НАКОПИЧУВАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ПЕНСІЙНОГО СТРАХУВАННЯ

Якість життя населення залежить значною мірою від гідного життєвого рівня громадян, зокрема і від його належного пенсійного забезпечення. За даними Державної служби статистики України, пенсіонери є значною за масштабами категорією малозабезпечених: у 44,5 % бідних сімей є пенсіонери [1, с. 36].

Однак існуюча солідарна пенсійна система не задовольняє навіть мінімальних потреб пенсіонерів. Реальне підвищення рівня соціального захисту населення через пенсійну систему вбачається можливим у разі ефективного функціонування в майбутньому накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування (далі – накопичувальна система пенсійного страхування), яка є другим рівнем системи пенсійного забезпечення в Україні.

Накопичувальна система пенсійного страхування є складовою загальнообов'язкового державного пенсійного страхування та базується на засадах накопичення коштів застрахованих осіб у Накопичувальному фонді або у відповідних недержавних пенсійних фондах суб'єктах другого рівня системи пенсійного забезпечення та здійснення фінансування витрат на оплату договорів страхування довічних пенсій і одноразових виплат на умовах та в порядку, передбачених законом [2, ст. 2].

Запровадження накопичувальної системи пенсійного страхування повинно встановити залежність розміру майбутньої пенсії від розміру

сплачених внесків, що повинно стимулювати працівника сплачувати внески у вищих розмірах, вивести працівників з тіньової зайнятості та легалізувати доходи працюючого населення.

Впровадження накопичувальної системи пенсійного страхування передбачено пенсійною реформою, яка набула чинності з жовтня 2017 року.

Відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій» від 3.10.2017 року перерахування страхових внесків до накопичувальної системи пенсійного страхування планувалось запровадити з 1 січня 2019 року [3].

Відповідно до зазначеного Закону учасниками накопичувальної системи пенсійного страхування є особи, які станом на 1 січня 2019 року підлягають загальнообов'язковому державному пенсійному страхуванню. Застраховані особи, яким на 1 січня 2019 року залишилось менше 10 років до досягнення встановленого законом пенсійного віку, мають право прийняти рішення не сплачувати страхові внески до накопичувальної системи пенсійного страхування. Особи, які досягли встановленого законом пенсійного віку, не можуть бути платниками страхових внесків до накопичувальної системи пенсійного страхування.

Кабінет Міністрів України повинен був до кінця 2018 року розробити та внести до Верховної Ради України низку законопроектів щодо запровадження накопичувальної системи пенсійного страхування. Зокрема були розроблені законопроекти від 06.11.2018 року № 9224-1 та від 10.07.2017 року № 6677, які в подальшому так і не були прийняті Верховною Радою України.

Втім, перерахування страхових внесків до накопичувальної системи пенсійного страхування було відкладено на 1 січня 2020 року. Як виявилось, Україна неготова до запровадження накопичувальної системи пенсійного страхування у зв'язку з наступними обставинами:

- відсутність законодавчих актів, необхідних для запуску та функціонування накопичувальної системи пенсійного страхування;
- відсутність Накопичувального фонду України;
- дефіцит бюджету Пенсійного фонду України;
- низький рівень доходів населення і відповідних майбутніх внесків до Накопичувального фонду;
- високий рівень інфляції, який негативно вплине на ефективне функціонування накопичувальної системи пенсійного страхування;
- неможливість підвищення ставки ЄСВ в сучасних економічних умовах;
- відсутність довіри у населення до недержавних пенсійних фондів;
- слабкий розвиток фінансових інститутів і невеликий вибір фондів для інвестування тощо.

У разі запуску другого рівня системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування все ж таки очікується підвищення соціального захисту пенсіонерів, оскільки накопичувальна пенсійна систе-

ма доповнить існуючу солідарну, а майбутні пенсіонери зможуть розраховувати на більш високі доходи.

Список використаної літератури:

1. Кривобок Ю. Для надійної діяльності НПФ // Вісник Пенсійного фонду України. – 2012. – № 1. – С. 36-37.
2. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 9.07.2003 року № 1058 // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № № 49-51. – Ст. 376.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій: Закон України від 3.10.2017 року № 2148-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 40-41. – Ст. 383.

Ключові слова: пенсія, пенсійне забезпечення, накопичувальна система пенсійного страхування.

Ключевые слова: пенсия, пенсионное обеспечение, накопительная система пенсионного страхования.

Key words: pension, pension provision, accumulation system of pension insurance.

КРАСНОВ ЄГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

суддя Верховного Суду,
кандидат юридичних наук, доцент

МІЖНАРОДНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ГРОМАДЯН У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Відповідно до частини четвертої ст. 55 Конституції України [1] кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Можливість звернення громадян України до міждержавних органів із захисту прав людини впливає зі статей 22 і 28 Загальної декларації прав людини від 10 грудня 1948 року. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, прийнятий на XXI сесії Генеральної Асамблеї ООН 16 грудня 1966 року, також містить низку положень, що стосуються міжнародного захисту прав людини.

Відповідно до ст. 55 Статуту Організація Об'єднаних Націй сприяє загальній повазі і дотриманню прав людини і основних свобод для всіх, без розрізнення раси, статі, мови та релігії. Стаття 68 Статуту уповноважує Економічну і Соціальну раду давати рекомендації в цілях заохочення поваги прав людини і основних свобод для усіх. Раді доручено створити комісію із заохочення прав людини.